

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Ivany Placek v právní věci žalobce: **JUDr. A. R., Ph.D.**, bytem XXXXX, zast. Mgr. Lucíí Rozehnalovou, advokátkou, se sídlem Týnská 12, Praha 1, proti žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o zaplacení **1,690.000,-Kč**, k odvolání účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25.10.2012 č.j. 26C 297/2011-96

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé ohledně 262.667,- Kč a v zamítavém výroku o věci samé **p o t v r z u j e .**
- II. Dále se rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé **m ě n í** tak, že se žaloba o zaplacení 183.833,- Kč **z a m í t á .**

- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 104.012,- Kč k rukám Mgr. Lucie Rozehnalové do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem uznal soud I. stupně žalovaného povinným zaplatit žalobci 446.500,- Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 57.636,- Kč a ohledně 1,243.500,- Kč žalobu zamítl. Žalobce se domáhal zaplacení 1,690.000,- Kč s přísl. z titulu zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 31a zák.č. 82/98Sb., vzniklou mu nesprávným úředním postupem, spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 45T 6/2006, ve výši 240.000,- Kč a dále v důsledku nezákonného rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání) ve výši 1,500.000,-Kč. Žalovaný na základě předběžného projednání nároku odmítl nárok žalobce na zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení a poskytl mu zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí ve výši 50.000,- Kč.

Soud I. stupně vzal za prokázané ze spisu Městského soudu v Praze sp.zn. 45T 6/2006, že dne 27.2.2003 bylo žalobci doručeno usnesení Policie ČR o zahájení trestního řízení pro trestný čin kráčení daně, poplatku a podobné dávky podle ustanovení § 148 odst. 1 a odst. 3 trestního zákona, kterého se měl dopustit ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Ve věci bylo 5 spoluobviněných, mimo jiné PhDr. V. Ž., následně zvolený poslancem Evropského parlamentu a MUDr. P. H., občanstvím a bytem ve Slovenské republice. Přípravné řízení trvalo do dubna 2006, kdy byly obvinění seznámeni se spisem, v jeho rámci byly provedeny výslechy obviněných, řady svědků, důkazy listinami účetní povahy (svazek 4 tr. spisu) a podán znalecký posudek z oboru ekonomiky, lhůta ke skončení vyšetřování byla opakovaně prodloužena z důvodů řízení o zbavení imunity poslance Evropského parlamentu PhDr. Ž. a z důvodu právní pomoci Slovenské republiky. Dne 4.7.2006 byla podána Městským státním zastupitelstvím Městskému soudu v Praze obžaloba proti PhDr. V. Ž., prof. PhDr. J. A., CSc., Mgr. V. V., doc. Ing. F. G., MUDr. P. H. a JUDr. A. R.. Dne 4.10.2006 rozhodl předseda Městského soudu v Praze o prodloužení lhůty k nařízení hlavního líčení předběžného projednání obžaloby nebo k jinému úkonu do 31.12.2006. Dne 16.10.2006 podal jeden z obžalovaných návrh na předběžné projednání obžaloby, rozhodnutím ze dne 28.12.2006 Městský soud v Praze věc vrátil státnímu zástupci k došetření. Proti rozhodnutí podalo Městské státní zastupitelství stížnost, Vrchní soud v Praze

rozhodnutím ze dne 27.6.2007 zrušil usnesení Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu rozhodnutí a projednání. Městský soud v Praze pak 2.10.2007 ustanovil znalce z oboru ekonomika, odvětví účetnictví, ceny a odhady k zodpovězení odborných otázek. Znalecký posudek byl předložen v lednu 2008, hlavní líčení ve věci se konalo dne 7.1.2008, 1. až 4. dubna 2008, 12. až 4. května 2008, 24. až 26. 6. 2008, kdy byl vydán zprošťující rozsudek. Proti rozsudku podalo Městské státní zastupitelství v Praze odvolání 28.7.2008, Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 7.11.2008 rozsudek soudu 1. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Hlavní líčení bylo konáno dne 21.9.2009, 1.12.2009 a 31.3.2010, kdy byl vydán zprošťující rozsudek, který nabyl právní moci dne 4.2.2011.

Dále vzal soud I. stupně za prokázané z výpovědí žalobce a svědků JUDr. O. K., Mgr. P. Š., Mgr. M. Š., P. Ě., Mgr. Z. M., O. N., Mgr. P. A. a Ing. P. Č., že druhé (v pořadí první) trestní stíhání žalobce bylo zahájeno v listopadu 2001 a pravomocně byl zproštěn obžaloby v květnu 2011. Žalobce měl předtím středně velkou advokátní kancelář s pěti advokáty, třemi koncipienty a obratem cca 18,000.000,- Kč ročně, která po sdělení obvinění v podstatě zanikla, byla mu pozastavena činnost advokáta rok a půl, přišel o veškeré klienty. Od roku 2003 do roku 2009 byla kancelář trvale ve ztrátě, spolupracovníci opustili kancelář, hledali si nová místa, zároveň musel propustit všechny koncipienty, protože pro ně neměl žádnou práci. V roce 2003 měl žalobce velkého klienta, měl rozběhnuto asi 100 soudních sporů, po obnovení činnosti se k němu klienti nehrnuli. Žalobce působil na 3 vysokých školách, právnické fakultě, na fakultě humanitních studií a na XXXXX, jako šéf katedry, celých 10 let se setkával s poznámkami svých kolegů i studentů ohledně svého trestního stíhání. Trestní stíhání bylo široce medializováno, zejména sdělení obvinění a celý průběh vyšetřování, o zprošťujícím rozsudku však byla zmínka jen bezvýznamná. Kancelář měla dříve úspěchy a renomé, před vznesením obvinění byl žalobce profesně velmi populární, obracelo se na něj denně desítky lidí s žádostí o zastupování, žalobce byl mediálně známý v souvislosti s televizí Nova. Po sdělení obvinění zcela poklesla důvěra klientů i ostatních advokátů, po dobu trestního stíhání byl neustále konfrontován se zvědavými pohledy a otázkami. Před trestním stíháním byl žalobce velice pracovitý a úspěšný, poté s ním byla horší komunikace, přestal být stoprocentně spolehlivý a přesný. Po zproštění obžaloby se pověst žalobce napravila, ale s tím, že jde o člověka, který měl problémy s policií a soudy. Po propuštění z vazby a skončení trestního stíhání si žalobce musel znovu vybudovávat kariéru. Od roku 2009 již není ve ztrátě, ale poskytování právních služeb v předchozím rozsahu se mu již nepodařilo obnovit.

Ze závěrů zprávy společnosti GLOBAL P.R., s.r.o soud I. stupně zjistil, že mediální vyznění publikovaných materiálů bylo vzhledem k žalobci v drtivé

většině negativní, ze 196 publikovaných materiálů bylo 175 negativně vyznívajících, 20 neutrálně a jeden pozitivně. Dominantní příčinou celkově zcela převládajícího negativního vyznění publikovaných materiálů je informování médií o obviněních vznesených proti žalobci. Dále soud I. stupně zjistil, že žalobce pracoval pro XXXXX na základě dohody o provedení práce od 20.2.2006 do 23.6.2006, od 2.10.2006 do 12.1.2007, od 1.10.2007 do 15.2.2008, od 18.2.2008 do 30.6.2008, od 23.2.2009 do 30.9.2009, 1.10.2009 do 19.2.2010, 22.2.2010 do 17.9.2010, 4.10.2010 do 18.2.2011, od 3.10.2011 do 31.12.2011, 21.2.2011 do 16.9.2011 jako vyučující mediálního práva, dále byl zaměstnán v XXXXX podle změny pracovní smlouvy ze dne 19.7.2005 na dobu určitou od 1.10.2005 do 30.9.2006 jako vedoucí katedry práva a u XXXXX byl zaměstnán do 31.7.2010.

V řízení bylo prokázáno dopisem žalobce ze dne 21.7.2011 a stanoviskem žalovaného ze dne 2.11.2011, že žalobce požádal žalovaného o poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu, vzniklou žalobci nedůvodným trestním stíháním a nepřiměřenou délkou trestního řízení. Žádost byla doručena žalovanému 22.7.2011, žalovaný nároku vyhověl co do částky 50.000,- Kč z titulu nezákonného rozhodnutí s tím, že délku trestního řízení neshledal nepřiměřenou.

Soud I. stupně konstatoval, že proti žalobci bylo od února 2003 vedeno trestní stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem dne 4.2.2011 a trvalo 8 let. Před sdělením obvinění měl žalobce zavedenou renomovanou advokátní kancelář, byl veřejně známou osobou, účastnil se společenského života. V průběhu trestního stíhání byl nesoustředěný, uzavřel se před lidmi, čelil nepříjemným poznámkám a dotazům ostatních lidí, kolegů nebo klientů směrem k jeho probíhajícímu trestnímu stíhání, jako přednášející na právnických fakultách a vysoké škole čelil také slovním útokům proti jeho osobě. Celé trestní stíhání bylo medializováno a tím se dostal žalobce do veřejného zájmu v negativním smyslu, neboť komentáře o průběhu trestního stíhání vyznívaly v jeho neprospěch.

Soud I. stupně s odkazem na § 1 odst. 1, § 5 písm. b), § 7, § 8, § 13 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 a 3 zák.č. 82/1998 Sb. dovedl, že jsou dány oba tituly pro odškodnění nemajetkové újmy žalobce, a to jednak nesprávný (úřední) postup, spočívající v nepřiměřené délce řízení a dále nezákonné rozhodnutí, kterým je sdělení obvinění ze dne 26.2.2003, následně zrušené zprošťujícím rozsudkem soudu. Vznik nemajetkové újmy se vyvratitelnou domněnkou předpokládá a k jejímu odškodnění nepostačí konstatování porušení práva, zejména s ohledem na význam trestního řízení pro žalobce. Soud I. stupně proto dovedl, že žalobce má za nemajetkovou újmu, vzniklou mu nesprávným úředním postupem, nárok na peněžité zadostiučinění, jehož výši posoudil podle kritérií,

stanovených § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Konstatoval, že posuzované trestní řízení bylo do jisté míry složité v tom, že spoluobviněných bylo víc, bylo třeba provést celou řadu listinných důkazů, opatřit znalecké posudky a provádět dožádání do ciziny (Slovenská republika). Žalobce svým chováním v průběhu řízení nepřispěl k celkové nepřiměřené délce řízení ani neučinil žádný úkon směřující k urychlení řízení, když nepodal stížnost na průtahy řízení či návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Význam řízení pro žalobce byl zvýšený nejen s ohledem na charakter řízení, ale i s ohledem na pracovní zařazení žalobce, který v době probíhajícího trestního stíhání pracoval jako advokát. Při stanovení konkrétní výše peněžitého zadostiučinění soud I. stupně vycházejíc z judikatury Nejvyššího soudu určil základní výši zadostiučinění v částce 7.500,- Kč za první dva roky řízení a za každý další rok vždy 15.000,- Kč, celkem na 105.000,- Kč. Takto stanovené zadostiučinění navýšil o 20 % z důvodu celkové délky řízení a snížil o 20 % za určitou složitost věci, dále jej navýšil o 20 % vzhledem k tomu, že poškozený se na průtazích řízení nepodílel a o 10 % za postup orgánu (veřejné moci) s konstatováním, že v období přípravného řízení v letech 2005 až 2006 byly průtahy a taktéž doba trvání řízení před soudem byla nepřiměřeně dlouhá. K otázce významu řízení pro žalobce uvedl, že tento aspekt posoudil v rámci dalšího žalobcovy nároku. Soud I. stupně z uvedených důvodů zvýšil základní částku zadostiučinění 105.000,- Kč o 30 % a žalobci za nesprávný úřední postup „v podobě průtahů řízení“ přiznal částku 136.500,- Kč.

Výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím (rozhodnutím o zahájení trestního stíhání), stanovil soud I. stupně s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30Cdo 2813/2011 na částku 360.000,- Kč, tj. 45.000,- Kč/rok žalobci hrozícího trestu (odnětí svobody) v rozsahu 8 let s přihlédnutím k délce řízení a k dopadům trestního stíhání na osobní, pracovní i společenský život žalobce. Zdůraznil, že s ohledem na povolání, který žalobce vykonával a vykonává, trestní řízení bylo a je negativně vnímáno nejen okolím žalobce, jeho klienty, spolupracovníky, ale i širokou veřejností, což se také projevilo v tom, že žalobce ztratil v průběhu trestního stíhání klienty, odešli od něj i spolupracovníci a musel propustit podřízené. Žalobce musel čelit neustálým útokům ze strany i zcela cizích lidí, kteří si na něj udělali názor na základě sdělení médií nebo jen názor médií převzali, jako renomovaný advokát přednášející na vysoké škole, tedy osoba veřejně činná, se v důsledku trestního stíhání dostal v očích veřejnosti do oblasti nedůvěryhodných osob. V důsledku trestního stíhání začal mít žalobce psychické problémy a těžce snášel skutečnost, že je proti němu vedeno trestní řízení, významně byl narušen i jeho osobní život a vztahy mezi přáteli. Celou situaci v negativním smyslu umocnila medializace věci.

Z popsaných důvodů soud I. stupně přisoudil žalobci celkem 446.500,- Kč, ve zbývající části 1,243.000,- Kč žalobu zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o.s.ř.

Proti rozsudku podali včasné odvolání oba účastníci řízení. Žalobce napadl zamítavý výrok rozsudku z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Namítl, že v rámci posouzení výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu, vzniklou mu nesprávným úředním postupem, mu soud nesprávně dává k tíži, že neučinil žádný úkon k urychlení řízení a nesprávně vyhodnotil řízení jako složité. Částka, která mu byla přisouzena za nemajetkovou újmu, způsobenou nezákonným rozhodnutím, je pak nepřiměřeně nízká a neodpovídá závažnosti způsobené újmy. Odvolatel navrhl, aby odvolací soud napadený výrok rozsudku soudu I. stupně změnil tak, že mu přizná celkem 1,690.000,- Kč.

Žalovaný napadl svým odvoláním vyhovující výrok rozsudku a soudu I. stupně rovněž vytkl nesprávné právní posouzení věci. Namítl, že soud I. stupně nesprávně vyhodnotil délku posuzovaného řízení jako nepřiměřenou a tento svůj závěr neodůvodnil, k tomu poukázal na složitost předmětného řízení, v němž bylo několik obžalovaných a bylo prováděno rozsáhlé dokazování. Soud I. stupně nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, není pravda, že žalobce v důsledku trestního stíhání musel zavřít svou advokátní kancelář, rovněž nebylo prokázáno narušení jeho přátelských vazeb a nebylo prokázáno, že by utrpěla jeho pedagogická činnost. Soud I. stupně nezohlednil, že žalobce byl již před posuzovaným trestním řízením trestně stíhán v řízení, vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 2T 3/2006, v souvislosti s nímž mu byl pozastaven výkon advokacie a byl vzat do vazby a především toto řízení bylo široce medializováno. Předložený mediální obraz žalobce jednoznačně nevyovídá o tom, kterého trestního stíhání se negativní zprávy v médiích týkají a toliko potvrzuje názor žalovaného, že veřejnost vnímala obě trestní stíhání jako jeden celek, přičemž uvedené první trestní stíhání se na zásahu do pověsti a profesní činnosti žalobce podílelo zásadněji. Také slyšení svědci nedokázali rozlišit, které trestní stíhání mělo na profesní a osobní život žalobce větší vliv. Poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou žalobci v tomto řízení, je předmětem jiného řízení u Obvodního soudu pro Prahu 2. Soud I. stupně dále v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí zohlednil i délku řízení, za kterou byl žalobce odškodněn samostatně, tedy částečně duplicitně. Žalovaný považuje již poskytnuté odškodnění za přiměřené, a to s ohledem na dvojí trestní stíhání žalobce, vnímané veřejností jako jeden celek. Navrhl, aby odvolací soud napadený vyhovující výrok rozsudku soudu I. stupně změnil a žalobu zcela zamítl.

Podle obsahů odvolání namítli účastníci, vedle nesprávného právního posouzení věci, nesprávná a neúplná skutková zjištění ve smyslu § 205 odst.

2 odst. 2 písm. d), e), f) o.s.ř. Odvolací soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu, daném § 212 a § 212a o.s.ř., a opodstatněným shledal zčásti pouze odvolání žalovaného.

Odvolací soud přisvědčuje soudu I. stupně (a žalobci) v závěru o tom, že délku posuzovaného řízení lze označit za nepřiměřenou ve smyslu nesprávného úředního postupu podle § 13 odst. 1 zák.č. 82/98 Sb. o.s.ř., a to i přes jeho nepochybnou složitost po stránce skutkové (obsáhlé dokazování i prostřednictvím znaleckých posudků) i procesní (více spoluobviněných, nutnost dožádání právní pomoci v cizině, řízení o zbavení poslanecké imunity). Míra této složitosti však neodůvodňuje bezmála osmiletou dobu trestního řízení, u něhož lze s ohledem na jeho dopad do osobnostní sféry obviněného legitimně žádat, aby proběhlo co nejrychleji, a za dobu ještě přiměřenou jeho účelu lze obecně označit dobu pěti let. Žalobci proto náleží zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu vznikla v důsledku nepřiměřené délky trestního řízení, neodčinitelná s ohledem na výsledek tohoto řízení pouhým konstatováním porušení práva ve smyslu § 31a odst. 2 zákona. Soud I. stupně pak správně určil za použití již konstantní judikatury (srov. zejména stanovisko NS ČR publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 58/2011) základní výši zadostiučinění pro tento případ na 105.000,- Kč. Tuto částku je namístě ve smyslu kritéria, vymezeného § 31a odst. 3 písm. b) zákona č. 82/98 Sb. shodně se závěrem soudu I. stupně ponížít o 20 % za celkovou složitost řízení, jak je konstatována výše. Další úpravy snížením nebo zvýšením základní částky na podkladě kritérií, daných § 31a odst. 3 písm. a), c), d), e) zákona, však odvolací soud důvodnými neshledal. Neztotožnil se zejména se závěrem soudu I. stupně, že v řízení došlo k „průtahům“ ve smyslu dlouhodobé soudem či jiným orgánem činným v trestním řízení zaviněné nečinnosti, tento závěr ostatně není opřen o konkrétní důvody. Z průběhu trestního řízení, jak je shora stručně (a podrobně v napadeném rozsudku) popsán, neplynou žádné konkrétní vady v postupu orgánů činných v trestním řízení ani výrazně delší období nečinnosti, která by měla být zohledněna navýšením základní částky zadostiučinění z důvodu (zaviněného) jednání orgánu veřejné moci. Soud I. stupně v tomto bodě nesprávně směšuje vlastní objektivně nastalou nepřiměřenou délku trestního řízení (jakožto podmínku samotného vzniku nároku) a zaviněné jednání orgánů veřejné moci jako důvod navýšení zadostiučinění podle § 31 odst. 3 písm. d) zákona. Důvod navýšení základní částky není dán ani podle § 31 odst. 3 písm. a) zákona, neboť délka řízení, jakkoliv nepřiměřená, nebyla extrémní, ani podle § 31a odst. 3 písm. c) zákona – ve smyslu tohoto ustanovení je namístě navýšení základní náhrady jen tehdy, byl-li poškozený nějakým způsobem aktivní k odstranění případných průtahů řízení a nikoliv proto, že se na délce řízení sám nepodílel. K významu řízení pro poškozeného ve smyslu § 31a odst. 3 písm. e) zákona soud I. stupně správně uvedl, že tuto okolnost zohlednil v posouzení nároku žalobce na zadostiučinění

za nezákonné rozhodnutí (srov. rozhodnutí NS ČR sp.zn. 30Cdo 2813/2011, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 122/12). Žalobci tak na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, vzniklou mu v důsledku nesprávného úředního postupu, spočívajícího v nepřiměřené délce posuzovaného trestního řízení, náleží 84.000,- Kč.

Žalobci dále náleží zadostiučinění ve smyslu § 31a odst. 1 zák.č. 82/98Sb. ze nemajetkovou újmu, způsobenou mu nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 zák.č. 82/98 Sb. za něž je nutno vzhledem ke zprošťujícímu rozsudku považovat usnesení Policejního prezidia ČR ze dne 26.2.2003, jímž bylo zahájeno trestní stíhání žalobce (srov. rozsudek velkého senátu NS ČR sp.zn. 31Cdo 280/2011). Jedná se o újmu, kterou předmětné trestní stíhání způsobilo v osobnostní sféře žalobce, jak byla podrobně a správně na základě obsáhlého dokazování vymezena soudem I. stupně. V tomto směru se odvolací soud s jeho závěry ztotožňuje, včetně stanovení výše zadostiučinění s přihlédnutím k hrozícímu trestu ve smyslu obvinění podle § 148 odst. 3 tr.zák. a délce řízení, a na důvody napadeného rozsudku lze odkázat. K námitkám žalovaného lze uvést, že posuzované trestní stíhání žalobce zjevně poškodilo v oblasti profesní i osobní způsobem podrobně soudem I. stupně popsáním, míra tohoto poškození pak byla zvýšena profesním zaměřením žalobce a obsáhlou medializací daného trestního případu. K tvrzené duplicitě odškodnění zohledněním délky řízení je třeba zmínit, že každé z uvedených poškození má jiný obsah. Nemajetková újma způsobená nepřiměřenou délkou řízení spočívá především ve stresu ze stavu nejistoty po dobu trvání řízení, zatímco újma způsobená nezákonným rozhodnutím o trestním stíhání tkví v morálním narušení integrity žalobce v době trestního stíhání, jež se ukázalo být nezákonným. Nárok žalobce na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, vzniklou mu nezákonným trestním stíháním, tak soud I. stupně správně určil ve výši 310.000,- Kč (po odečtení žalovaným zaplaceným 50.000,- Kč).

Odvolací soud však shledal pro oba výše prezentované nároky významnou námitku žalovaného, že posuzované trestní řízení bylo druhým v pořadí, když již před jeho zahájením byl trestně stíhán pro jiný skutek. Tuto námitku soud I. stupně pominul a nijak se s ní ve svém rozhodnutí nevyřadil. Odvolací soud zjistil postupem podle § 213 odst. 4 o.s.ř. ze spisu Městského soudu v Praze sp.zn. 2T 3/2005, že dne 3.11.2001 bylo JUDr. A. R. sděleno Úřadem vyšetřování pro ČR Policie ČR obvinění pro trestný čin poškozování věřitele ve formě účastenství. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu I ze dne 7.11.2011 sp.zn. 9Nt 789/01 byl obviněný vzat do vazby. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25.5.2011 č.j. 5To 92/2010, který nabyl právní moci 25.5.2011, byl JUDr. A. R. obžaloby pro skutek, kvalifikovaný podle § 8 odst. 1 tr.zák. jako pokus trestného činu poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 tr.zák. a jako pomoc k němu, zproštěn. Žádostí ze dne 4.11.2011 žádal

Ministerstvo spravedlnosti o zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou mu nesprávným úředním postupem v tomto řízení ve výši 300.000,- Kč a nezákonným rozhodnutím v tomto řízení ve výši 2,500.000,- Kč.

Z uvedeného je zřejmé, že posuzované trestní řízení, běžící od 27.2.2003 do 4.2.2011, probíhalo v rámci prvního výše popsání trestního stíhání žalobce, trvajících od 3.11.2001 do 25.5.2011. Nemajetková újma, vzniklá žalobci v důsledku nezákonného rozhodnutí a nepřiměřené délky posuzovaného řízení, byla pak nutně sdílena s nemajetkovou újmu, vzniklou žalobci v prvním trestním řízení. V tomto směru je zčásti využitelná judikatura k otázce újmy vzniklé v souběžně probíhajících řízeních, jejichž předmět spolu souvisí, se závěrem, že takto vzniklou újmu je nutno vnímat jako újmu jedinou (viz. závěry rozhodnutí NS ČR sp.zn. 30Cdo 4739/2009, 30Cdo 348/2010, 30Cdo 1021/2010). Žalovanému je třeba přisvědčit v tom, že slyšení svědci (ani sám žalobce) nerozlišovali (ani rozlišit nemohli) morální škody, vzniklé žalobci v jednom či druhém trestním řízení. Je též nepochybné, že trestní stíhání ve věci sp.zn. 2T 3/2005 se na újmu žalobce podílelo intenzivněji, neboť posuzovanému řízení předcházelo a v jeho rámci byl žalobce omezen na osobní svobodě. Posuzované trestní stíhání však nepochybně tuto újmu v obou jejích podstatách umocnilo a rozšířilo. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že zadostiučinění za oba nároky z nemajetkové újmy žalobci náleží, nikoliv však v takové výši, jaká by mu příslušela v případě, kdyby posuzované trestní řízení bylo v rozhodné době jediným řízením, v jehož rámci byl trestně stíhán. Za v pořadí první trestní řízení přitom žalobce rovněž uplatnil nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, způsobenou mu jak nepřiměřenou délkou řízení, tak i nezákonným rozhodnutím, o níž se souběžně vede dosud pravomocně neskončený soudní spor, jehož výsledek nelze předjímat. Míra sdílení újmy žalobce, vzniklé v obou trestních řízeních, je stěží kvantifikovatelná a odvolací soud za použití § 136 o.s.ř. uvážil její minimální rozsah na jednu třetinu. Na základě uvedené úvahy proto žalobci přiznal z výše vymezených částek zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu vznikla v posuzovaném řízení (84.000,- a 310.000,- Kč) s ohledem na splnutí této újmy s újmu, vzniklou v časově předcházejícím trestním řízení, pouze dvě třetiny, celkem tedy 262.667,- Kč. V tomto rozsahu odvoláním žalovaného napadený vyhovující výrok podle § 219 o.s.ř. potvrdil, jinak jej změnil a žalobu co do 183.833,- Kč zamítl. V zamítavém výroku, napadeném odvolání žalobce, rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. ve prospěch žalobce, neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Při stanovení výše odměny advokáta však vyšel s ohledem na nepřiměřenost nároku z přiznané částky. Žalobci náleží na náhradě nákladů za řízení před soudem I. stupně odměna advokátky, určená podle § 3 odst. 1 vyhl.č. 484/2000 Sb. ve výši

42.560,- Kč, 6 paušálních náhrad jejích výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/96 Sb. a 21 % DPH. Za řízení odvolací náleží žalobci odměna advokátky ve výši 41.060,- Kč podle § 3 odst. 1 vyhl.č. 484/2000 Sb. ve znění vyhl.č. 64/12 Sb., 2 paušální náhrady výdajů po 300,- Kč a 21 % DPH.

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek § 237 o.s.ř., které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 11. dubna 2013

JUDr. Irena S a r a l i e v o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Hradová Jana